

Diplomová práce se zabývá vztahem mezi časovou perspektivou člověka a jeho schopností vyrovnávat se s ukončením partnerského vztahu. Časová perspektiva se skládá z pěti časových orientací – pozitivní minulost, negativní minulost, hédonistická přítomnost, fatalistická přítomnost a budoucnost –, které se mezi sebou navzájem liší v osobnostních charakteristikách a vlivu na chování člověka. Naším cílem bylo zmapovat rozdíly mezi nimi ve volbě copingových strategií při vyrovnávání se s rozchodem a ověřit stanovené hypotézy. V rámci výzkumu byly použity tyto metody: Zimbardův dotazník časové perspektivy (ZTPI), otázky týkající se respondentova rozchodu a dotazník Brief COPE, který měřil celkem 14 copingových strategií na výzkumném vzorku 237 respondentů. Výsledky potvrdily rozdílné volby copingových strategií mezi časovými orientacemi. Ačkoli se neukázalo, že by se některé časové orientace (negativní minulost) s rozchodem vyrovnávaly problematicky déle, zdá se ovšem, že používají vesměs maladaptivní copingové strategie, které mohou jejich zvládnutí rozchodu ztěžovat. V závěru jsou proto zváženy i možnosti aplikace našich výsledků v psychologicko-poradenské praxi.